

ÚJ REND

**NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org**

#1133

01.12.2024 (135)

A fehér faj meg nem énekelt hősei

6. rész

Walt Disney

Nem szeretné, ha az élettörténetét Mare Eliot írná meg. Kivéve, ha történetesen marxista zsidó vagy zsidóbarát fájároló. Érthető, hogy egyetlen magára valamit is adó fehér ember sem számíthatott tisztességes bánásmódra ettől az életrajzírótól. De amíg még élsz, nem kell félned az olyanoktól, mint Eliot úr. Mert ő is a "politikailag korrekt" keselyűk új fajtájába tartozik, akik halottak hírnevén lakmároznak. Olcsó és könnyű módja annak, hogy vitát gerjesszenek egy könyvhöz (vita = eladás), ha bemocskolnak egy kényelmesen elhunyt személyiséget, akinek az emlékét még mindig általában tisztelik. És ha a szóban forgó áldozat nem volt a zsidók barátja, akkor bármely irodalmi sakál esélye gyakorlatilag biztosított arra, hogy olyan héber szájú orgánusokban, mint a "New York Times", dicsérő kritikákat kapjon. Az

Walt Disney

ilyen nekrofil tollforgatók rangon aluli gyávaságát az a tény is aláhúzza, hogy azok a személyek, akikről írnak, képtelenek megvédeni magukat, mert mind halottak.

Miután olyan fehér hősök hírnevét tépték darabokra, mint Henry Ford, H. L. Mencken és Charles Lindbergh, a szajhák rögtön a következő célpontra vetették magukat, ezúttal nem másra, mint Walt Disney-re. Ha valakit valaha is nem kellett bemutatni, az Walt bácsi volt, a 20. század egyik legközkedveltebb alakja. Egészen addig, amíg Mare Eliot el nem döntött úgy, hogy a cionista hatalmak kegyeibe férkőzik, és nagyvonalúan nem ócsárolja egy igazi árja zseni nevét. Nem meglepő tehát, hogy Eliot másik könyve, a "Down Thunder Road" Bruce Springsteen hízelgő szidalmazása. A szerző tehát egyike a fehér kultúra azon köpönyegforgató ellenségeinek, aki eladta a saját faját azzal, hogy egy drasztikusan túlértékelt kóser rock 'n roller hype-ját felfújta, miközben tintával kengette és igyekezett félreállítani az autentikus fehér hősöket, mint például a "Fantasia" alkotóját, egy zsíros, rikácsoló zsidó összefüggéstelen torzképéért. Ironikus módon éppen azok a dolgok, amelyeket Eliot a legmegdöbbentőbbnek talál, éppen azok az események Disney életében, amelyeket bármely épeszű olvasó megtapsol. Különösen a nemzetiszocialisták számára "Hollywood sötét hercege", ahogyan az életrajz alcíme becsmérli, minden eddiginél magasabbra emelkedik majd a megbecsülésükben.

Zsidó csapda a Disney számára

A szerző a témájával szembeni leplezetlen ellenségessége (irigysége?) ellenére először tárja fel nyomtatásban Walt Disney nemzetiszocialista háttérének meglepő mértékét, és az általában ismeretlen, élethosszig tartó küzdelmét a stúdió és az ország zsidó hatalomátvétele ellen. Eliot elmeséli, hogyan kezdte Disney fiatal, ismeretlen illusztrátorként az 1920-as évek elején, amikor elhagyta kansasi otthonát, hogy Hollywoodban próbálkozzon a nagybetűs életben. Wait első karaktere, Alice (Lewis Carrolltól) bemutatta innovatív filmtechnikáját, amely az animált figurákat élő színészekkel ötvözte, ahogyan azt tették. De szüksége volt egy forgalmazóra, hogy Alice-ét sikerre vigye. A filmforgalmazás akkor is a zsidók magánügye volt, akik, mintegy ösztönösen, már a mozi legkorábbi napjaitól kezdve érezték, hogy a filmnek példátlan ereje van arra, hogy elérje és formálja a nem zsidó tömegek gondolkodását. Következésképpen Milton Feld volt Disney első ügynöke, aki elindította őt a talmudi patkányfészek, New York City felé. Ott Margaret Winkler karmai közé került. Ő intézte Alice-sorozatának első forgalmazását, amiért filmenként 1500 dollárt kapott, ami aligha volt elég a

gyártási költségek fedezésére, de ez egy megalázó kezdet volt, amiért a naiv középnegyati művész őszintén hálás volt.

Néhány hónappal később azonban Winkler közölte vele, hogy majdnem a felére csökkenti a fizetését, mert a sorozatát nem fogadták jól, és a pénztáráknál veszteséges volt. Eliot írja: "Disney-t sokkal kevésbé foglalkoztatta a csökkentés, mint az, hogy miért nem sikereesebbek a filmjei. Nem tudhatta, hogy Winkler döntésének semmi köze a filmjei minőségéhez. Disney filmjei valójában a legsikereesebbek közé tartoztak Winkler istállójában, és a keleti part mentén kezdtek állandó rajongótábor kiépíteni. Mivel azonban nemrégiben férjhez ment Charles B. Mintzhez, a Warner Bros. egykori foglalkozási ügynökéhez, Winkler átadta neki a cég teljes irányítását. Mintz azonnal csökkentette a cég beszállítóinak járó összes kifizetést, függetlenül attól, hogy a filmjeik mennyit kerestek." Most már Walt Disney csapdába csalása is megkezdődött.

Mintz egy nap váratlanul megjelent a Hyperion stúdióban, és azt hazudta Waltnak és testvérének, Roy-nak, hogy az Alice sorozatot érdeklődés hiányában leállítják. Walt "bezárkózott az irodájába, és ott maradt a következő nap és éjszaka, nem volt hajlandó beszélni senkivel, és magát hibáztatta a cég kudarcáért. Azt nem tudta, hogy Mintz rendszeresen ingázott New York és Hollywood között, hogy Carl Laemmle-lel, a Universal Pictures alapítójával tárgyaljon egy olyan rajzfilmnyúlról, amely a nagy sikerű Felix, a macska sorozatnak konkurenciát jelentene. Amikor az üzletet megkötötték, Mintz kitalálta, hogy nemcsak a Disney-k készítik el az új karaktert, hanem - ha minden a terv szerint halad - a "fajankók" (vagy "gójok"?, AVS), ahogy Mintz a hátuk mögött nevezte a Disney-eket, végül könnyörögni fognak neki, hogy vegye át a stúdiójukat, hogy megszilárdítsa az üzletet. Néhány nap elteltével Mintz ismét meglátogatta a Hyperiont, ezúttal "jó hírekkel". Azt mondta a testvéreknek, hogy talán megmentheti az üzletet, ha előállnak egy eredeti rajzfilmfigurával, mondjuk egy nyúlhoz hasonlóval".

Disney Nyúl a csapdában című filmje

A zsidó forgalmazó szimpatikusnak vélt segítségétől teljesen megtévesztve Walt túlhajszolta magát, hogy végül elkészíthesse az "Oswald, a szerencsés nyúl" című filmet. Hogy Oswald kinek volt szerencsés, az idővel kiderült. Mintz, mint az eladott közvetítő, kétszeres forgalmazási díjat kapott azzal, hogy "tintás" is aláírt a nem érintett felesége álügynökségének, "ezzel két vállalati megállót teremtve Walt és Laemmle között". Az Oswald azonnali és hatalmas siker volt, "tekintélyes nyereséget" termelve a zsidó ügynöknek és a zsidó rajzfilmnek. Csak akkor kezdett

lázadni, amikor véletlenül felfedezte, hogy Mintz és Laemmle titokban további milliókat kaszáltak azzal, hogy Oswaldot játékokban, csokiszeletekben, ruhákban és más gyerekcikkekben marketingelték, mindezt az ő tudta, beleegyezése vagy részvétele nélkül. Mintz részvétet színlelt, és lebeszélte őt minden olyan lépésről, amely elidegeníthette volna Mr. Big-et, Carl Laemmle-t.

1928 februárjában, amikor az Oswald és a szerencsés nyúl volt a legnépszerűbb rajzfilm a mozivásznakon szerte Amerikában, Disney feleségével, Lilliannal elment New Yorkba, hogy meghosszabbítsa szerződését Mintznél, aki "nagy örömmel mutatta be Waltot különböző producereknek és rendezőknek, akik most azért jöttek, hogy találkozzanak Hollywood dögös fiatal animátorával". Még aznap Mintz leültette Waltot a rikító Fifth Avenue-i irodájában. "Aztán időt nem vesztegetve, csendes, intenzív, az ebédnél mutatottól eltérő módon, Mintz közölte azt, amiről azt mondta, hogy ez lesz az egyetlen és kizárólagos ajánlata. Azonnali hatállyal Disney rajzfilmenkénti előlegét 2250 dollárról 1800 dollárra csökkentette. Ha ez elfogadhatatlan, az egyetlen alternatíva az lett volna, hogy a Snappy (Mintz ügynöksége) átveszi az Oswald-rajzfilmek további gyártását. És Mintz figyelmeztette Waltot, hogy ehhez a Disney saját személyzetét fogja felhasználni! (Eliot dőlt betűkkel)" Jellemzően jiddis összeesküvési törekvések már akkor is zajlottak a távoli Hollywoodban, amikor Mintz ebéd közben Waltnak vajúdott, amikor a Disney anima-társai közül a legtöbben egyidejűleg "beadták a felmondásukat, hogy a Snappy-nél fogadják el a pozíciójukat". Kihasználva Disney váratlan ultimátum miatti kétségbeesését, Mintz úgy tett, mintha engedne, majd felajánlotta, hogy Walt megtarthatja az Oswald jogait, ha Snappy megszerzi a Disney-stúdiók 50%-ának jogait. Ez volt az ördög örök története, amely az emberi lélek birtoklásáért ármánykodik.

Roy tanácsára Walt lemondott saját alkotásának, Oswald, a szerencsés nyúlak a jogairól, és ezzel elvesztette minden bevételét, de drasztikusan lecsökkent stúdiójának tulajdonjogát megtartotta. Gyakorlatilag minden reménye elszállt a jövőre nézve az ellopott tulajdonával együtt, Walt és Lillian szomorúan indultak a hosszú hazaútra. Ezen a lehangoló utazáson azonban Walt Disney termékeny elméjében megszületett az árja zsenialitás, amely a nagy akadályokra is reagál, és megalkotta Mickey egeret. A többi már történelem. Teljesen elhomályosította új karakterének sorsát Oswald, a szerencsés nyúl, aki eredetileg Disney irányítása alatt bizonyult oly népszerűnek. Alkotója nélkül azonban Oswald szerencséje hamar elfogyott, és már néhány tekerés után a feledés homályába merült. A zsidók azon törekvése, hogy Oswaldon keresztül örökös nyereséget termeljenek, és a Disney-stúdiók elfoglalására tett kísérletük kudarcba fulladt, míg a Walt Disney Productions az 1930-as években soha nem látott világhírnévre tett szert.

Disney az "Amerikai Náci Pártban"

Walt, aki mindig a művészetére szegezte tekintetét, nem vette észre a Feldet, Winklert, Mintz-et és Laemmle-t összekötő zsidó közös nevezőt, és így újabb élethalál konfliktusba keveredett a zsidósággal, amikor naivan megengedte, hogy zsidók is csatlakozzanak gyorsan terjeszkedő szervezetéhez. Az biztos, hogy amíg még a léteért küzdött, kevesen hitték, hogy a Mintz-összeesküvés után képes lesz a visszatérésre. De a Mickey egér utáni váratlan sikerével a zsidók ismét eszközként kezdtek szemet vetni rá. A Mintz utáni animátorok között, akik a Disney-stúdiókhoz csatlakoztak, volt Arthur Babbitt is. Walt előtt ismeretlenül, amellet, hogy Babbitt zsidó volt, az FBI kommunista szimpatizánsként is beidézte. Titokban elkezdte lerakni az alapokat egy olyan sztrájkhoz, amely a Disney-alkalmazottakat a nyíltan marxista rajzfilmes céhbe tömörítette volna. Annak, hogy ugyanezek az alkalmazottak voltak a legjobban fizetett animátorok a szakmában, példás munkakörülményekkel, semmi köze nem volt Babbitt követeléseéhez, mert egyetlen célja az volt, hogy a Disney Productions egy újabb vörös propagandagyár legyen. Miután dicsérte (és akaratlanul leleplezte) az USA Kommunista Pártjának a Screen Writers' Guild létrehozását és manipulálását, Eliot azt varja, hogy a kommunisták "továbbra is fontos szerepet játszottak Hollywood polgárainak politizálásában" az 1940-es években.

Miután Disney korábban a kapitalista zsidók keze által a kihalással nézett szembe, most kommunista zsidókkal találta magát szemben, akik át akarták venni a stúdióját. A módszerek különbözőek voltak, de az ellenség ugyanaz volt. Végre felismerte a veszély kilétét, és válaszokat kezdett keresni. Eliot szerint: "Abban az időben, amikor Disney segített megszervezni a független filmeseket az iparági mainstream ellen, ő is elkísérte Lessinget (Gunther Lessinget, Disney ügyvédjét és közeli barátját) az amerikai náci párt (sic) gyűléseire és gyűlésekre". Az Amerikai Náci Pártot 1958-ban alapították, mintegy 20 évvel az Eliot által leírt események után. A gyűléseket, amelyeken Walt Disney részt vett, William Dudley Pelley "Ezüstingesek" nevű szervezete vezette, egy korai nemzetiszocialista szervezet, amely nem politikai programmal rendelkező párt volt, kivéve az amerikai semlegesség megőrzését.

Babbitt, a sztrájkfelbujtó követte Disney-t az ezüstringes találkozókra, és kémkedett utána: "A háborúba való belépésünk előtti közvetlen években volt egy kisszámú, de hevesen lojális, gondolom, legális híve a náci pártnak. Hollywood bármelyik újságosbódéjában meg lehetett venni a 'Mein Kampf' egy példányát. Senki nem

kért meg, hogy menjek el egy gyűlésre sem, de kíváncsiságból mégis elmentem. Nyílt gyűlések voltak, bárki részt vehetett rajtuk, és én a saját szememmel akartam látni, mi folyik ott. Többször is megfigyeltem ott Walt Disney-t és Gunther Lessinget, valamint sok más, a nácik által érintett (sic) hollywoodi személyiséget. Disney állandóan találkozókra járt. Meghívtak több prominens színész és zenész otthonába, akik mindannyian aktívan dolgoztak az amerikai náci pártnak. Elmondtam egy barátnőmnek, aki akkoriban a "Coronet" magazin szerkesztője volt, aki arra bátorított, hogy írjam le, amit megfigyeltem. Voltak kapcsolatai az FBI-jal, és leadta a jelentéseimet". Az, hogy a marxista Babbittnek nem voltak aggályai, hogy együttműködjön az ős-konzervatív FBI-jal, amikor a nácik elleni harcról volt szó, nem lephet meg senkit, aki tisztában van azzal, hogy a zsidó mentalitásnak a kétszínűség a második természete. Disney nem véletlenül nevezte őt "a fő csatornapatkánynak".

Mickey egér vagy lusta patkány?

Wait azonban a nemzetiszocialista szónokok hallgatása közben ébredt igazán politikai ébredésre. Először ismerte meg a tényeket Hollywood elzsidósodásáról, és kezdte felfogni a Mintz és társaival való saját dilemmájának, majd a mostani gondjainak mélyebb okait, a la Babbitt. Ironikus módon az amerikai filmipar zsidó átvételét sehol sem mutatja be tömörebben, mint Mare Eliot saját Disney-ellenes életrajzában. Rámutat arra, hogy a mozgókép a századfordulón kezdődött, mint egy teljesen nem zsidó vállalkozás, amelyet feltalálója, Thomas Alva Edison vezetett. Ő és árja filmes társai nagyon is tudatában voltak annak, hogy - különösen a gyermekek tekintetében - közfelelősséggel tartoznak, hogy etikus, magas színvonalú, erkölcsileg megalapozott és művészileg felemelő filmeket mutassanak be.

A zsidó ösztön azonban hamar kiszimatolta az új médium pénzügyi lehetőségeit, a tömegek alantasabb hajlamait megszólítva: "Edisont nagyon megzavarta az új évszázad első újdonságának, az utcai nickelodeonoknak, a New York-i Lower East Side-on először megjelenő szórakoztató szalonoknak a hirtelen, elsőprő népszerűsége. Úgy érezte, hogy ezek a filmművészet kifinomult művészetét olcsóbbá tették azáltal, hogy a munkásemberek testi örömeit kielégítő "peep show"-t és más buja szórakozást kínáltak. 1910-ben Edison megalakította az első mozgóképes szövetséget, amely a "Trust" néven vált ismertté. Célja az volt, hogy megvédje a közönséget (és saját anyagi érdekeit) attól az erkölcstelen szeméttől, amelyet az általa "zsidó haszonlesőknek" nevezett személyek gyártottak, akik nemcsak a nickelodeonokat üzemeltették, hanem saját filmeket is készítettek, hogy

bemutassák őket. Válaszul a többnyire zsidó filmkészítők egy független csoportja Carl Laemmle vezetésével megalakította saját forgalmazó szervezetét, vagy ahogyan ők nevezték, a cserét. Hatékony, bár illegális alvilági szervezetet szerveztek a külföldi nyers filmanyag és felszerelés behozatalára, amely lehetővé tette számukra, hogy továbbra is filmeket készítsenek."

Edison azonban nem volt olyan túlcivilizált gyengécske, mint a mai vállalati nyápicok. Megszervezte a saját rohamosztagosait. Ahogy Eliot helyesen írja: "Összetörték a nickelodeon játéktermeket, és egész háztömbökre kiterjedő tüzeket gyújtottak az őket befogadó városrészekben". Ez volt az egyetlen érv, amit a zsidók értettek, és működött. New York újra tiszta volt. De a zsidók semmiben sem jeleskednek, ha nem a túlélésben, és a Laemmle-csöcselék, "hogya a lehető legnagyobb távolságot tegyék maguk és Edison közé", Kaliforniába vándorolt. "Ott olcsó ingatlanokat, tökéletes éghajlatot és egy 3000 mérföldes pufferezóna természetes védelmét találták. Kalifornia második esélyt adott nekik a filmkészítésre.

"Korai keleti parti társaikkal ellentétben a hollywoodi stúdiók vezetőit kevésbé érdekelte a művészi kísérletezés, mint a profit. Azt vitték a vászonra, ami a legtöbbet adta el. A közönség hajlandó volt fizetni azért, hogy szexszel és erőszakkal teli filmeket lásson, és Hollywood örömmel készítette ezeket. A hollywoodi moguloknak azonban fogalmuk sem volt arról, hogy mit jelentenek a "társadalmilag elfogadható" filmek. Nem tudták, hogy a filmjeik erkölcsösek vagy erkölcstelenek, és nem is érdekelte őket. Számukra a filmek szigorúan a profitszerzés eszközei voltak, nem pedig a kifejezés eszközei. Minél több pénzt hozott egy film, annál jobb volt. Amikor az iparágat támadás érte, hogy erkölcsileg korrupt, Hollywood egyik tulajdonosa sem hitte, hogy a problémának bármi köze lenne az erkölchöz.

"Természetesen éppen ez volt a probléma. Azok közül, akik helyesen úgy látták, hogy Hollywoodot a zsidók uralják, sokan a kormányzatban és a magánszektorban nem voltak mások, mint pogányok, akik képtelenek voltak felfogni, nemhogy kivetíteni a keresztény erkölcs lényegét. Úgy vélték, hogy a hollywoodi zsidó üzletemberek a pénzszerzés érdekében megrontottak egy művészeti formát, és ezzel hozzájárultak Amerika egyre szélesebb körű erkölcsi romlásához. Henry Ford szavaival élve tökéletes példája voltak Amerika növekvő problémájának, a "nemzetközi zsidó" századfordulós beáramlásának".

Nem Ford volt az egyetlen híres árja amerikai, aki ellenezte a héber Hollywoodot. William Randolph Hearst, aki "sem a zsidóknak, sem a filmiparnak nem barátja",

vezércikkek sorát közölte, amelyekben dokumentálta a filmekből áradó degenerációt és marxizmust. "Hearst kampánya nagy támogatást kapott a Kongresszusban, ahol a filmes erkölcs definíciója az évek során kibővült, és nemcsak a szexuális provokációra, hanem a politikai felforgatásra is kiterjedt. Smith Brookhart amerikai szenátor 1929 márciusában úgy foglalta össze a szerinte Hollywoodban romló helyzetet, hogy az nem más, mint a szexuális és társadalmi erkölcs rovására folyó profitharc a versengő stúdiók között, amelyet "egy csomó zsidó" vezet".

Mickey egér és a horogkereszt

A hollywoodi zsidó hatalom tényeivel szembesülve Walt Disney szeméről lehullott a lepel, és megfogadta, hogy stúdióját örökre zsidómentesen tartja. A művészete iránti aggodalmán túlmenően ugyanezzel a veszéllyel akart harcolni, amely az országot és a civilizációt fenyegette. Annak tudatában, hogy egy nyíltan nemzetiszocialista csoporthoz való csatlakozás csak olaj lenne az ellenségei által ellene készített tüzekre, Disney inkább a "tiszteletreméltóbb" America First mozgalomhoz csatlakozott, amely a nemzet konzervatív, jobboldali, sőt fasiszta és nemzetiszocialista csoportjainak - köztük az Ezüstingéseknek - az ernyőszervezete volt, hogy népi ellenállásba kezdjen a háborús hisztériával szemben, amelyet a nemzet fővárosától, Washington D.C.-től a film fővárosáig, Hollywoodig generáltak. Walt valóban szókimondó aktivistává vált, sőt, Charles Lindbergh-fel is megosztotta a szónoki pódiumot az America First tömeggyűléseken és rádióbeszédekben szerte az országban,

Mindig is szellemes volt, és nem tudta megállni, hogy illusztrációiba ne illessze be az úgy titkos támogatását. A barátok és az ellenségek egyaránt rájöttek a dologra: "Voltak, akik 'titkos jeleket' kezdtek látni Disnev munkáiban, köztük egy esetben egy horogkeresztet egy 1940. június 19-i 'Mickey egér' rajzfilm szalag utolsó paneljében. A szalagot övező aggodalom végül J. Edgar Hoover asztalára is eljutott, miután Disney egyik 'rajongója' a június 19-i számot idézve írt az iroda vezetőjének. A "rajongó" azt tanácsolta, hogy "a Walt Disney által készített Miki egér utolsó részében egy nagyon határozott horogkereszt van két keresztezett hangjegy formájában". Valóban, a szóban forgó horogkereszt nem tűnik véletlennek, mivel a "vén tehenpásztor" szavak fölött helyezkedik el. Disney, aki lelkes lovas volt, gyakran emlegette magát hétvégi lovas társai között "egy öreg tehenészként". A karikatúrát valószínűleg belső viccnek szánták, az egyetlen nyilvános hely, ahol Walt úgy érezte, hogy azonosíthatja magát a nemzetiszocializmussal, bármilyen rejtélyesen is.

Eközben a Babbitt-sztrájk a stúdiójának is ártott, mivel kulcsfontosságú animátorokat vont el. A zsidó kommunista sztrájkolók kéz a kézben dolgoztak a zsidó kapitalista filmmogulokkal, akik még mindig azon voltak, hogy így vagy úgy, de irányítsák a Disney-t, mint például Frank Tashlin, Harry Cohn "Screen Gems" cégének vezetője: "Az elsők között, akik Tashlinnel szerződtek, volt David Swift, a Disney egyik legfiatalabb és legígéretesebb animációs filmrendezője. Amikor Walt megtudta, hogy Swift el akarja hagyni a céget, a művész elmondása szerint: "Végül behívott, és hamis zsidó akcentust öltve azt mondta: 'Oké, Davy fiú, menj, és dolgozz azoknak a zsidóknak. Oda tartozol, azokhoz a zsidókhoz'."

A legfelsőbb zsidó lefoglalja a Disney stúdiót

Disney erőfeszítései, hogy megakadályozza, hogy országa a zsidó nyereségek felszabadításáért folytatott háborúba essen, Pearl Harbor után azonnal véget értek. Stúdióját az amerikai hadsereg erői lefoglalták, és nem más, mint Henry Morgenthau pénzügyminiszter, a német népet az antiszemitizmus megbocsáthatatlan bűne miatt likvidálni hivatott "Morgenthau-terv" vérrel átitatott szerzője kényszerítette propaganda rövid témák bedarálására. "Keserűen panaszkodott Roynak és Lessingnek, hogy a stúdió most arra kényszerül, hogy elfogadja "azt a zsidót", ahogy Walt a minisztert nevezte, nem csak tanácsadóként, hanem teljes jogú partnerként, aki mindenért felelős akar lenni. Walt számára a stúdió most úgy működött, hogy Morgenthau üzenetét a Disney hírnökei közvetítették - politikai propagandafilmei, amelyek a minden amerikai egér, Mickey, kedvese, Minnie, haverja, Donald, társa, Goofy és kutyája, Pluto népszerűségét használták ki. Egy alkalommal Disney állítólag úgy emlegette szeretett karaktereit, mint foglyokat, akiket arra kényszerítettek, hogy úgy viselkedjenek, mint megannyi kis pinokkió a Stromboli-féle Morgenthau számára".

A Disney-stúdiók zsidó megszállása azonban rövid életű volt, és a katonaság 1943-ban kivonult. Ezután Walt folytatta a harcot - bár hiábavaló volt - a marxizmus növekvő áradata ellen, főként azzal, hogy tanúskodott a különböző kormányzati vizsgálatok előtt a művészeti és szórakoztató médiába való kommunista beszivárgásról. A zsidók azonban soha többé nem tudták megvetni a lábukat a Disney Productionsben, legalábbis amíg ő élt, és a nevét továbbra is a népszerű kulturális kiválóság szinonimájaként tartották számon világszerte.

Disneylandet ellepték a patkányok

Miután 1966-ban, 65 évesen meghalt, a stúdió az örököseire szállt. Veszekedésük és inkompetenciájuk a Disney-termék és a vállalat gyors hanyatlásához vezetett, ami veszélyes válságot okozott a művészi és pénzügyi örökségükre nézve, miközben új lehetőségeket nyitott a régi ellenség számára: "Saul Steinberg, az alacsony, kerek ember, akinek golyó ütötte lyukak voltak a szemei és fekete haja, amelyet egy munkatársa szerint nem egészen olyan sötét, mint a szíve, arra a következtetésre jutott, hogy a Walt Disney Productions jelenlegi meggyengült állapotában tökéletes helyzetben van egy vállalati átvételhez. Ami Steinberget vonzotta, az a Disney-részvények értékének folyamatos csökkenése volt. 1984 elején a Disney részvényenként 45 dolláron kereskedett, az előző évi 84 dolláros csúcsról lefelé. Steinberg meg akarta szerezni a bajba jutott stúdiót, hogy eladja annak egyes eszközeit - a filmkönyvtárat, a burbanki stúdiót, a vidámparkokat -, amiből szerinte részvényenként 100 dollárnak megfelelő összeget, azaz hatalmas, befektetésének több mint kétszeresét kitevő nyereséget tudott volna kihozni."

De Steinberg csak az első volt a sakálók között, akiket a Disney Productions hanyatlásában a személyes lehetőségek dögszaga vonzott: "A Disney fejleményei most felkeltették a Wall Street újfajta arbitrázsjátékosainak figyelmét, akik olyan nagy vállalati tömbökbe fektettek be, amelyeket hamarosan megrohamoznak, és amelyek részvényei ezért hirtelen és meredeken emelkedtek. Egyik napról a másikra egy ilyen arbitrátor, Ivan Boesky, beszállt a játékba. Nem az volt a célja, hogy átvegye a stúdiót, hanem pusztán az, hogy meglovagolja a részvények értékének várható emelkedését, amely természetesen következik bármely hirtelen nagyszabású vásárlásból - Steinberg, Roy E. Disney vagy a sajátjából. Boesky így a Walt Disney stúdió negyedik legnagyobb részvényese lett."

Végül is mindegy volt, hogy végül melyik dögevő veszi át a hatalmat. A győztes sakál Michael Eisner volt, aki olyan "eposzok" forgalmazásáért volt felelős, mint a náciellenes "Az elveszett frigyláda fosztogatói", a faji keveredést szító "Egy tiszt és egy úriember" és a kirívóan bolsevik "Vörösök". Ezekre a pénzügyileg sikeres, bár művészileg és erkölcsileg megkérdőjelezhető filmekre alapozva a Saul Steinbergnek kifizetett 325 millió dolláros "zöld zsarolás" után demoralizálódott Disney igazgatótanács megengedte Eisnernek, hogy a stúdió élére kerüljön. A szokásokhoz híven szélesre tárta a Disney ajtaját olyan kiválasztott társai előtt, mint Jeffrey Katzenberg és Richard Frank, mindketten Paramount-vezetők, akik tömeges elbocsátásokkal és a Walt által bevezetett magas színvonalú termelési értékek drasztikus csökkentésével mentették meg a stúdiót a pénzügyi megsemmisüléstől.

A Disney Productions gazdaságilag valóban talpra állt, de művészileg soha nem tudott talpra állni. "Az éljenzésben azonban sok Disney-veterán elégedetlenkedő hangja is ott bujkált. Különösen a régi vonalbeli animátorokat zavarta a stúdió szinte teljesen számítógépes animációs stílusa. Bár Walt maga is szerette a technikai újításokat, sok Disney-veterán úgy érezte, hogy a stúdió feladta kreatív örökségét, a kézzel rajzolt animáció művészetét a történetmesélés szolgálatában. Panaszkodtak, hogy az új filmek nem tűntek többnek, mint a sokkal jobb eredeti filmek vékonyan álcázott felújításainak. Egy régi Disney-animátor azt állította, hogy a "Drágám, összezsugorítottam a gyerekeket", a nagyobb és kisebb motívumokkal, valójában nem volt más, mint az "Alice Csodaországban" remake-je. Egy veterán mesemondó szerint Roger Rabbit karaktere nagyon hasonlított Walt eredeti Oswaldjára.

Természetesen a mai újracsomagolt Disney-termék személytelenné válásának és unalmasan általános minőségének valódi oka nem az új számítógépes technikáknak köszönhető, hanem az arctalan üzletemberekben keresendő, akik most a hatalmas Disney-birodalmat irányítják, és akiknek a magukfajták sosem voltak elég kreatívak ahhoz, hogy megálmodják vagy felépítsék. Még a felismerhető Eisner is eltűnt: "Talán Bill Clinton elnök szigorúbb tőkejövedelem-adóra vonatkozó ígéretétől tartva, (ő) beváltotta részvényopcióinak nagy részét, és 192 millió dolláros csekket vitt haza.

"Egy burbanki kocsmában a Disney eredeti filmes csapatának egyik tagjának fia ült egy bárpultban, és egy whisky-t és egy szódát kortyolgatott, Az Eisner részvényüzletének híre felkacagott. Megrázta a fejét, ivott egy kortyot, és hátradőlt. Mit gondolsz, mit szólna az öreg Walt ahhoz, hogy egy zsidó ennyi pénzt keres a stúdiójából?"

Így végződik a világ legnagyobb animátorának legújabb életrajza. A borítóján az ő fotója egy baljós profil árnyékát vetíti, amely nyilvánvalóan Walt Disney-é. De a bogaras, mohó szájú, kampós orrú kép nem hasonlít a "Hófehérke" és a "20 000 mérföld a tenger alatt" árja alkotójára.

Az NSDAP/AO a világ legnagyobb Nemzetiszocialista propagandaszállító!

Nyomtatott és online folyóiratok sok nyelven

Könyvek százai sok nyelven

Webhelyek százai sok nyelven

Translated from the 3rd original

Translated from the Third Reich original
Der Giftpilz

English / German / French / English

English - German / French - English

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!

www.third-reich-books.com

NSDAP/AO

Fight Back!

nsdapao.org

Contact us to
find out how
YOU can help!